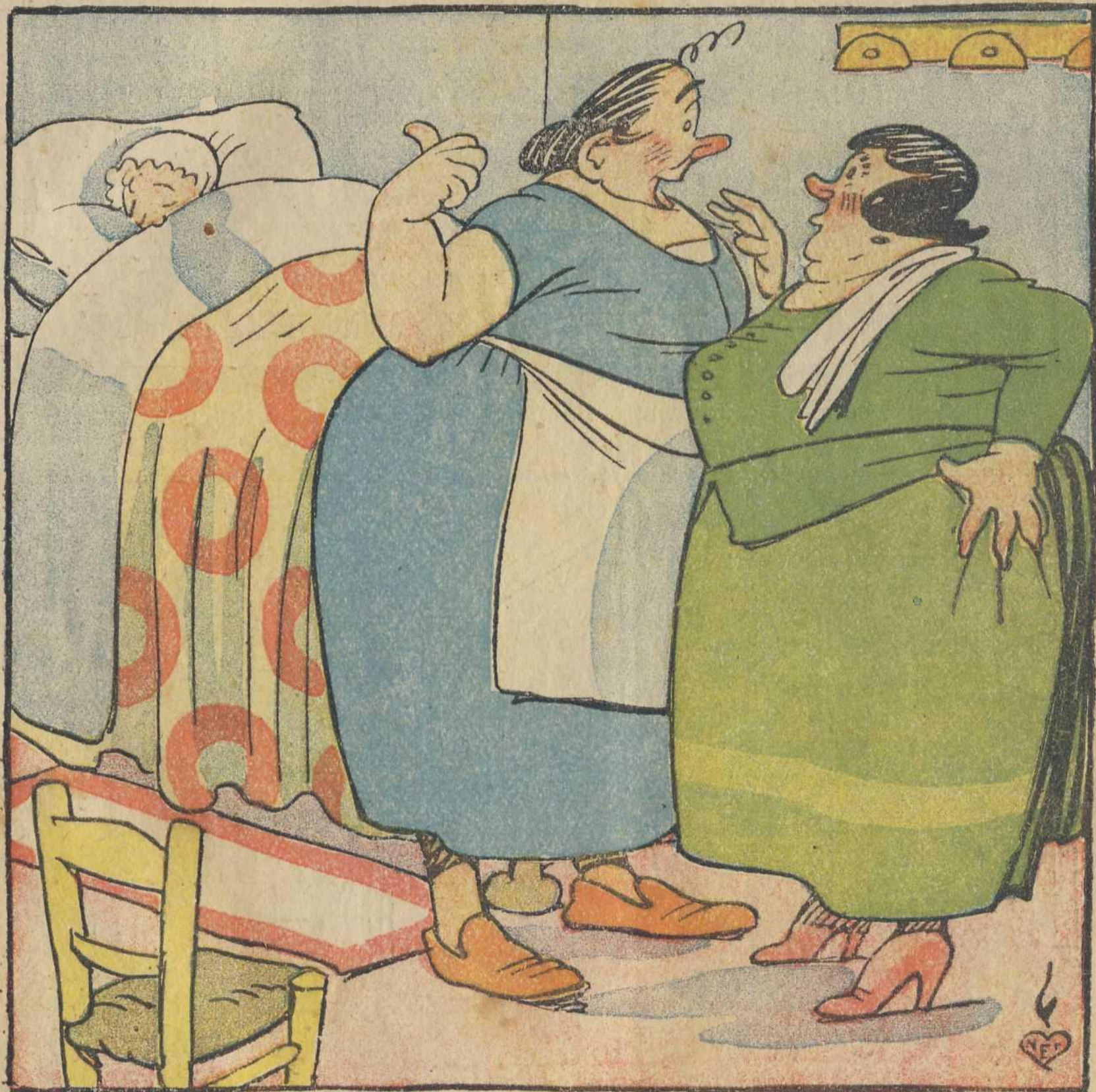
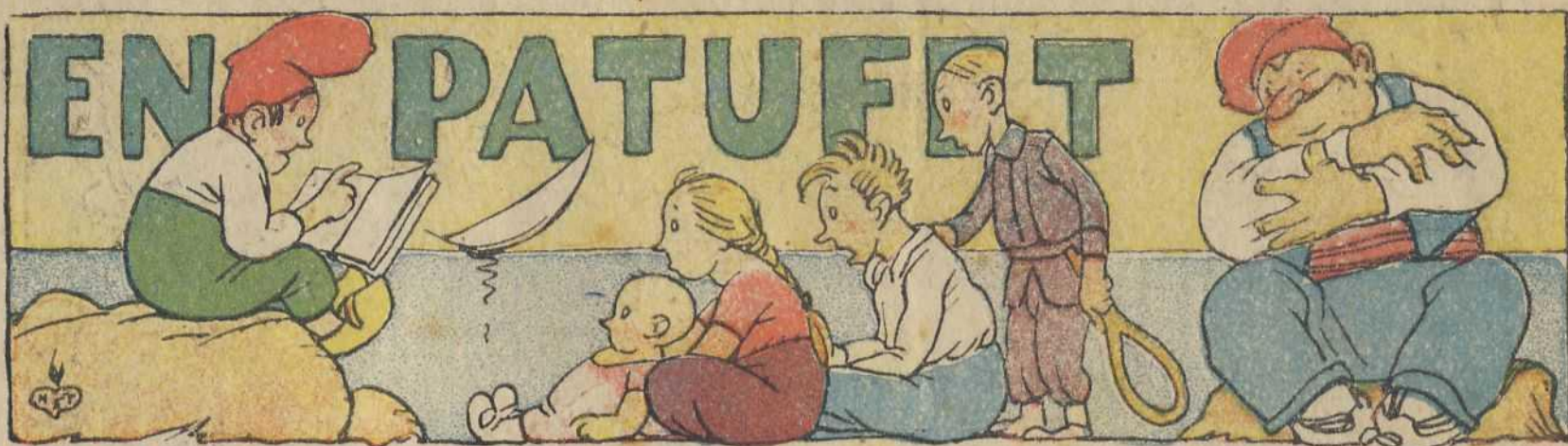

- Sí, mira, l'he de vigilar molt perquè em cau molt sovint del llit.
—¿I per què el poses en un llit tan alt?
—Perquè així, en caure, sento la patacada i corro a collir-lo.

ATENCIÓ!

QUI HO ENDEVINA?

Aquests concursos, organitzats pel famós
FIJAPELO "VARON DANDY"
(una endevinalla diferent a cada anunci)

seran premiats amb 12 obsequis de Per-
fumeria a les 12 solucions de cada anunci
que primer arribin a

Perfumeria Parera
Ample, 24*Barcelona

LE ALPOJEFI
RANOV DYDAN
SE LOS I ICUN;
LES D'TAR RIDXC-
FAS HI'N AHN
A PRASGAT ROP OL
OB SASESEJAC

Aquestes lletres, combinades per
cada paraula, donen el text d'un
anunci del conegut

FIJAPELO "VARON DANDY"

el més convenient per als infants,
perquè els manté ben pentinats tot
el dia i no engrassa el cabell ni
deixa residus a la pinta.

QUI HO ENDEVINA?

Avis: El concurs d'aquesta setmana és vàlid per als Patufistes **SOLS DE BARCELONA.**

—¿Que saps per què hi ha tanta gent aquí, nena?

—Sí senyora; perquè a la **CASA BALTÀ** acaba d'arribar-li un important carregament de gèneres per a **TARDOR** i **HIVERN**, i tothom l'espera, perquè la **CASA BALTÀ** és la més ben assortida i encertada en gustos i colors de moda. Pot comprovar-ho.

Casa BALTÀ, Banys Nous, 11, i Cecs Boqueria, 8; Tel. 19.036

Fulls de la nostra història

INDIBIL I MANDONI

AQUESTS noms d'Indíbil i Mandoni eren els de dos germans ilergetes. Els seus noms, la història de Catalunya ens els presenta amb l'aureòla d'uns soldats heroics defensors de la llibertat del poble. Tenint en compte la llunyana època en què ells visqueren, fa cosa de 2152 anys, el seu record ens és prova de l'esperit de la raça catalana, amiga del patrimoni de la Pàtria. Perquè aquests dos germans, l'Indíbil i en Mandoni, van plantar cara als exèrcits romans i cartaginesos, quan aquests, en nom de Roma, o bé de Cartago, volien governar els ilergetes, imposant-los els seus tributs i els seus costums.

Però heus ací que un dia l'exèrcit dels romans va vèncer els soldats d'Indíbil i Mandoni. La desfeta dels ilergetes va ésser remarcable, i Mandoni, revestint-se del seu esperit lleial i heroic, es va presentar al procònsul de Roma, i no us cregueu que ho va fer rebaixant l'honor del poble ilergeta, no. Mandoni li va parlar d'una manera lleial per demanar pietat, però l'honor de vençut amb aquell acte, restava ennoblit, tant, que el procònsul romà va accedir al perdó, respectant les vides, però imposant els seus tributs en tot el territori ilergeta i lacetà.

Indíbil i Mandoni estimaven massa la Pàtria que els havia vist néixer, perquè sempre estaven en pugna contra l'autoritat dels conquistadors, tant si eren cartaginesos com romans, quan els dominadors es comportaven despòticament.

Fins que un dia cridaren el poble per organitzar-se i fer batalla contra els dominadors, i a més se'ls aplegaren els ausetans, i ¿sabeu per què? Doncs, perquè la terra que més tard s'havia de dir Catalunya, es volia governar pels propis del país i no volien admetre l'autoritat de gent forastera.

Els representants de Roma, que ho eren els germans Gneu i Publi Corneli Scipió, presentaren batalla, i al davant d'un formidable exèrcit s'enfrontaren amb els valents adversaris, capitanejats per Indíbil i Mandoni.

En aquesta batalla va morir Indíbil, defensor de l'esperit de la terra nostra, i dels romans perderen la vida els germans Scipions.

Però, heus ací que els soldats de Mandoni no van saber resistir la pena d'ésser vençuts, als al contrari, decidiren rendir-se als propis opressors, els romans, i aquests els van fer el pacte que els perdonarien si entregaven els seus caps de govern.

I aquell poble, sense el seu govern natural, es féu indigne de reconèixer l'esperit saludable de defensa d'aquelles lluites, i acceptà el vergonyós pacte. Vet ací que entregaren presoners als romans els heroics batalladors que dies abans els capitanejaven per no ésser esclaus d'una nació estrangera. Tots aquests sofriren cruels penes, i en Mandoni va ésser decapitat.

Dels valerosos germans Indíbil i Mandoni jamai no s'ha sabut res més, sinó els detalls de la història, i d'aquells enviats de Roma per subjugar la nostra terra se'n conserva perpètua memòria en aquell monument fúnebre que Roma aixecava a prop de la seva carretera i a llaor dels seus fills il·lustres. Ens referim a la Torre dels Scipions a prop de Tarragona.

JOSEP FONT I SOLSONA

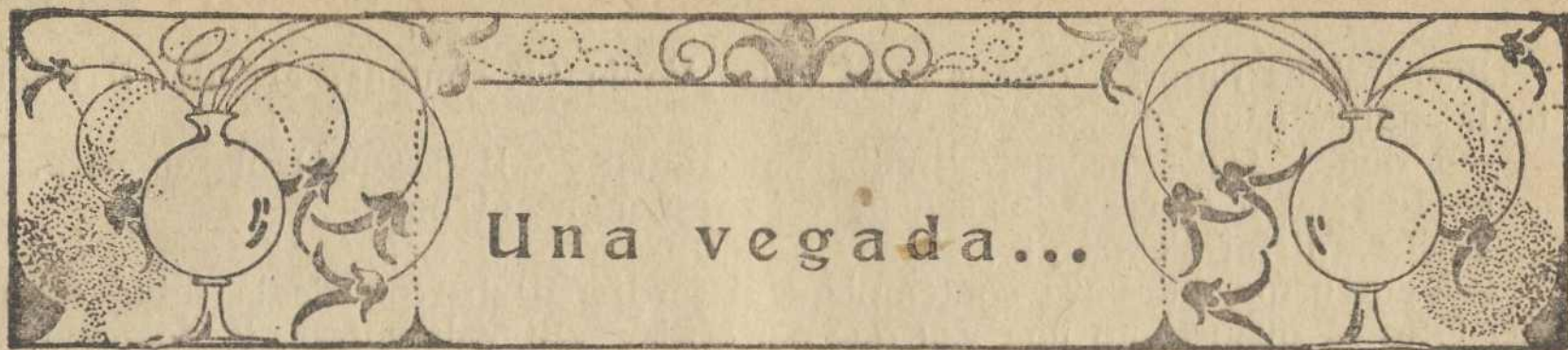
—Tot això són els dibuixos
que jo he fet pel Calendari.

—Digues que aquest any serà
tan gruixut com un armari!

Totes les mamàs
COMPREN ELS GÈNERES DE PUNT PER ALS
SEUS NENS I NENES A LA
Casa VILARDELL

Via Laietana, 49; Hospital, 36 i 38, i Sucursals

EL TELEGRAFISTA

Ni ell mateix no s'explicava com havia accedit a les proposicions d'aquells lladregots.

—Vós no heu d'intervenir per res en la nostra gesta—li havien dit. —Amb tal que no veieu res ni us assabenteu del que passa, en tenim ben bé prou.

Certament, a res no es comprometia amb aquella actitud passiva. Ell estava prou ocupat en l'oficina del telègraf, perquè hagués de fixar-se en el que s'esdevenia en el gran casal veí.

D'altra part, cap amistat no el lligava amb el seu propietari, aquell estrambòtic vellet que tot i havent ocupat alts llocs en el governament de la república i disfrutar, segons hom afirmava, d'una gran fortuna, vivia gairebé sol, no sortint mai de casa, ni per anar al poble més proper.

—A fi de comptes, ¿què se me'n dona a mi que el robin o no?—es deia—. En canvi, si faig els ulls grossos, em pervindrà una bona quantitat que força servei em farà en la situació actual. Si pogués enviar el noi a una platja...

Això era el que l'havia temptat al pobre telegrafista. Vidu amb un noi de vuit anys, feble i malaltís, Rock Mulffeï no tenia altra preocupació que poder proporcionar al seu Otto la cura marítima que el metge havia prescrit com remei segur. Amb el sou que percebia de l'Estat en tenia justament per anar vivint si no hagués hagut de recórrer a drogues i medicines que li costaven un ull de la cara. Per això havia acabat per avenir-se a la proposició que li havien fet uns homes, gairebé desconeguts, amb els quals havia parlat la nit anterior.

D'altra part, la seva missió no en patia gens de la passiva col·laboració que donava a l'assalt dels lladregots. La villa que habitava el gran senyor era a molt poca distància de la casa-barraca del telègraf, i una i altra distaven uns quants quilòmetres de les poblacions més properes.

Rock Mulffeï no havia de fer altra cosa, en arribar la vetlla d'aquell dia, que enviar el seu mosso—únic home que amb ell compartia la cura de l'oficina telegràfica—a qualsevol dels pobles veïns, amb l'encàrrec que se li ocorregués. Ningú no estranyaria que, tancat a dins i vigilant els aparells, li passés desapercebut el que s'esdevingués en el casal del vell senyor.

Havia acceptat la proposició de moment, però en llevar-se després d'una nit d'insomni, es penedia d'haver-s'hiavingut. I a mida que avençava el dia i anava reflexionant en el compromís adquirit, la seva consciència l'acusava més i més d'home dolent. La seva passivitat no l'excloïa pas d'una complicitat pecadora.

Després de dinar, el seu fill havia sortit, i el company d'oficina també era fora. Sol amb els seus pensaments, Rock Mulffeï sentia una tristesa extraordinària, un descontentament d'ell mateix, com mai no havia experimentat. Mai com en aquells instants comprenia la importància de la seva acceptació als propòsits vituperables dels malfactors que havien aconseguit convèncer-lo.

Poca estona després, comparegué Otto. Venia tot content; els ulls li reien i tenia moltes ganes de xerrotejar.

—I doncs, ¿què tens que vinguis tan content?—li preguntà el seu pare.

—He estat a la casa del senyor veí—respongué el noi.

Rock Mulffeï s'extremí.

—Veureu que m'estava contemplant el jardí pels barrots de la reixa—continuà Otto—, quan sento una veu que em crida: «Si vols entrar, ja pots.» Era aquell senyor vellet que gairebé no es veu mai. Jo no he sabut pas dir que no, i he entrat al jardí i després a la casa. Si vegéssiu que n'és de bonica, de dintre! En té de coses esplèndides, de gerros i d'armes antigues i d'estàtues!... M'ha explicat que moltes d'aquelles boniqueses eren presents que se li havien fet quan era un dels governants del país, i fins m'ha ensenyat una creu tota de pedres precioses que li havia regalat el president de la República, que és tan amic seu que diu que li té promès de venir a veure'l un dia.

El telegrafista escoltava el seu fill amb una gran atenció.

—Després—prosseguí Otto—m'ha fet menjar confitura, i m'ha preguntat mil coses de vós i de mí. I en saber que el metge havia dit que em convenien els aires de mar, m'ha promès que escriuria al Govern per tal que us donin els diners necessaris. Tan estrany que diu la gent que és aquest senyor, i tan amable que ha estat amb mi!

Rock Mulffeï notà que tenia els ulls humitejats.

Allò que el seu fill acabava de contar-li, li havia arribat a l'ànima.

Sensible a tot el que es referia al seu estimadíssim Otto, aquella gentilesa del vell senyor l'havia emocionat una cosa de no dir.

Per contrast, pensà en el que s'esdevindria en la villa veïna en arribar la fosca, i la bona part de culpa que ell hi tindria.

Reaccionà coratjosament, i es digué que calia evitar per tots els mitjans la realització d'aquella gesta miserable.

Certament que corria el risc que els malvats, en veure's traïts, es vengessin despietadament, però no volia carregar la seva consciència amb el pes feixuc de culpa tan greu.

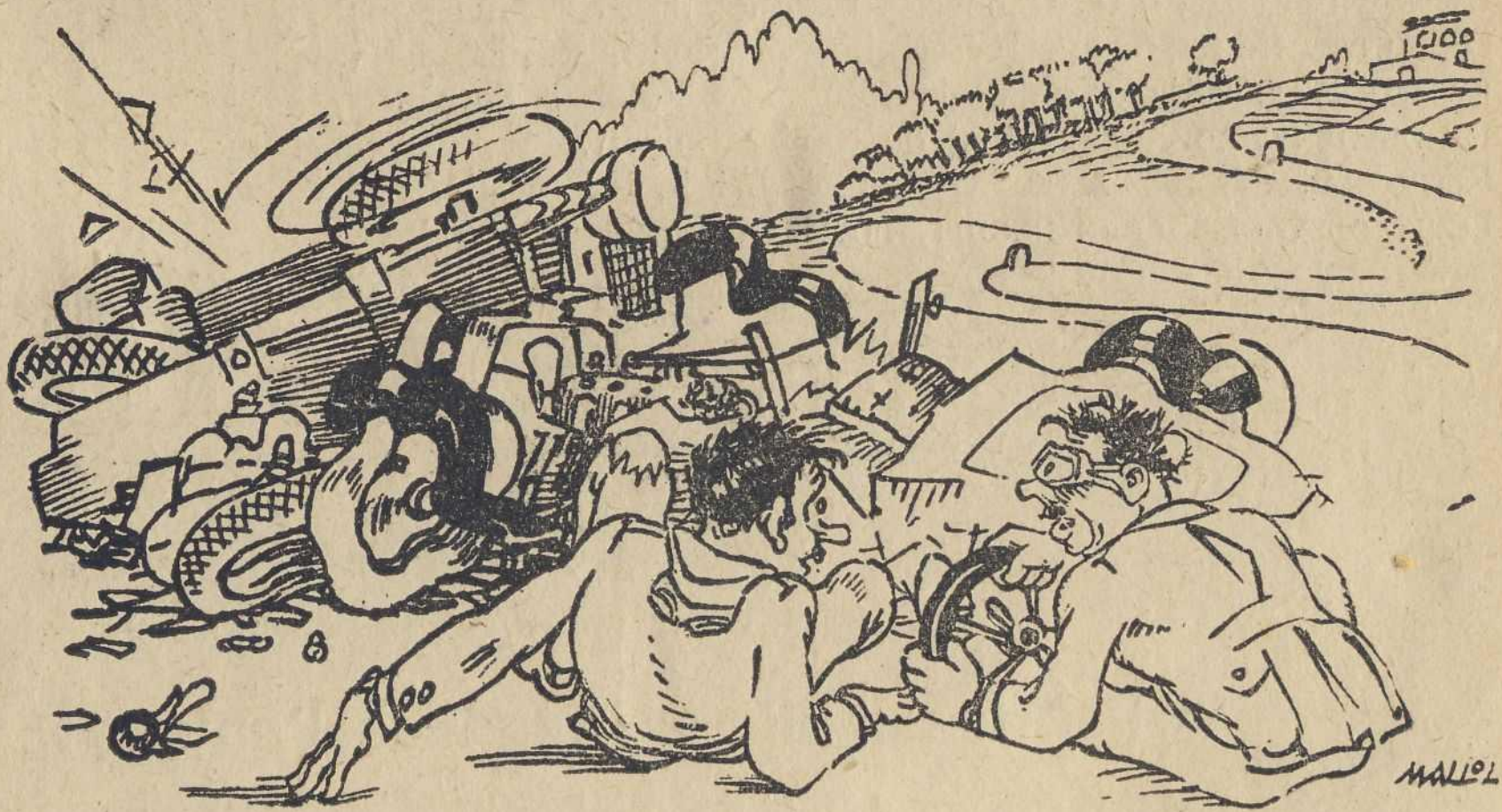
De sobte se li ocorregué una idea salvadora, que posà immediatament a la pràctica. Escriví un telegrama, simulant que acabava de rebre'l, adreçat al senyor del casal veí, anunciant l'arribada per l'endemà al matí del president de la República. Immediatament el féu dur a destinació pel seu propi fill, i esperà, confiat, els esdeveniments.

En efecte, en rebre la nova ja de temps esperada, el gran senyor es mostrà contentíssim i es disposà a preparar-se per rebre dignament el seu antic amic i company. Tot seguit féu avisar els operaris del poble més proper per tal que procedissin a endreçar i guarnir la casa, i poques hores després un grup nombros d'obriers la invadia per tal d'enllestir urgentment la tasca a fer.

El resultat de l'acudit de Rock Mulffeï fou que, quan els lladregots escalaron les parets del jardí per sorprendre el propietari de la villa i els seus dos servents, es trobaren amb una colla de gent que els feren presoners.

I mai cregueren que el telegrafista els hagués fet traïció, car, per una gran casualitat, s'esdevingué que l'endemà visitava el cap de l'Estat al seu caríssim amic, creient donar-li una sorpresa.

JORDI CATALÀ

MUTU CONSOL

—Resignem-nos!... Qui sap!... Potser dels dos cotxes en sortirà un...

El dia 1.er d'octubre sortirà la nova novella

PETIT OBSTACLE, GRAN NEGUIT

original de V. C.

Volum XIX de la segona sèrie de la BIBLIOTECA GENTIL.

UNA pessesta per tot arreu.

SEGONA EPOCA :: OBRES PUBLICADES

ESTER, LA NOIA QUE CERCÀ LA VERITAT, novella de Josep M.ª Folch i Torres.
 LA COSINA DE PARÍS, novella de P. Villetard, traducció de Jordi Català.
 QUAN L'AMOR NEIX, novella original de Domènec Juncadella.
 NINON, novella de M. Delly, versió catalana de R. Blasi i Rabassa.
 BLANCA O BRUNA?, novella original de Josep Miracle.
 LA FELICITAT TÉ EL SEU CAMÍ, de Jean de Belcayre, trad. de R. Blasi i Rabassa.
 LA FELICITAT NO S'IMPROVISA..., de A. i C. Askew, traducció de Pere Guardiola.
 EL CASTELL DEL SILENCI, de A. Baudignècourt, trad. de F. Garcia i Junyer.
 LA VIDA ÉS UNA LLUITA, de Jean Thiéry, traducció de R. Blasi i Rabassa.
 ROSA DE JERICÓ, novella original de Jaume Martí i Marull.
 PEL FOC DE LA PROVA, novella original de Josep Miracle.
 EL PRIMER AMOR, novella original de V. Coma i Solei.
 LA CONFIDENT, d'Emmanuel Soy, traducció de Guillem d'Oloró.
 UN ESTIU EIG A VILALBA, novella original de Pere Guardiola.
 UN ALTRE HORITZÓ, novella original de Domènec Juncadella.
 LA CARTA, novella original de Josep M.ª Folch i Torres.
 EL DESDENY, novella original de Xavier Bonfill.
 ELS MIRALLETS DE LA CIUTAT, novella original de V. Coma i Soley.
 PETIT OBSTACLE, GRAN NEGUIT, novella original de V. C.

OPTICA MORATÓ

9, Petritxol, 9

(ENTRE PORTAFERRISA I PLAÇA DEL PI)

Fàbrica d'ulleres, fundada l'any 1915

PRECISIÓ

I MÀXIMA ECONOMIA

ERA els que van al cinema no necessiten dur rellotge, perquè les pel·lícules... són-hores!—va dir algú al darrera meu quan passejava per la Rambla.

Sentir aquest *xisto* dolent i girar-me en rodó, va ésser tot u. Havia reconegut la veu del faceciós. ¿Qui era? Mai no ho endevinaríeu. Era Pierre d'Os, el famós savi i amic meu, que no havia fet, del meu record, una sola brometa en tota la seva vida.

—I ara, professor! ¿Des de quan us heu tornat faceciós? ¿Que em voleu fer competència?

—Ho he dit per fer-vos girar, Guillem. Precisament he vingut a la Rambla per veure si us hi trobava.

—I és clar que m'hi trobareu sempre que us convingui! Ja sabeu que per mi la Rambla és mitja vida.

—Doncs us venia a dir que us en haureu d'allunyar una temporada.

—¿Per què?

—Perquè us convido a venir amb mi a la selva.

—M'agrada més a Cadaqués.

—No vull dir Port de la Selva, sinó la selva africana i després la brasilera.

—Ui, quina calor! ¿Una altra expedició, professor?

—Sí, anem a fer cinema sonor. Una pel·lícula que se'n dirà...

—Se'n podrà dir «El Milió», perquè estic segur que a hores d'ara ja se n'han fetes nou centes noranta nou mil nou centes noranta nou, de pel·lícules de la selva, sonores i mudes.

—Es que aquesta serà meravellosa. Feta per savis com vós i jo, per força ha de sortir extraordinàriament interessant.

—Molt bé, i ¿quin nom diu que deia que se'n diria?

—Se'n dirà «La Mare Selva»

—Quin títol més florit!

—Bé, ¿que vindreu o no?

—¿Quan és això?

—Sortim demà amb el «Ram de

Pi». El capità Botavara m'ha recomanat que us fes venir, perquè té moltes coses per contar-vos.

—Doncs compteu amb mi. Hora?

—A les dotze salpem.

* * *

A l'hora poètica en què al Port canten les sirenes, avisant als treballadors que pleguin, i en els *xeringuitos* els cambrers canten la llista del dinar (estofat que va amb patates, vedella amb pèsols, seques i bacallà a la llauna, verdura fregida, saltamarges amb tomàtec, civils amb casaca, sang i fetge amb ceba de porc), en aquesta hora, doncs, en què tot canta (fins algunes caixes d'embalatge estan «siempre de canto») el «Ram de Pi» amollava els caps de popa, virava cadena i feia cap a la boca del port, remolcat per un petit vaporet que diuen que sempre arriba l'últim perquè és el «Delfí».

Quan la nau estigué franca de molls i esculleres, férem vela, i aprofitant el llebeig per estribord posàrem proa a la mar alta.

Durant totes aquestes operacions, vaig dedicar-me a prendre nota de quina gent formava l'expedició.

Hi havia dos operadors de cinema. Això d'operador suposo que deu voler dir el que talla i cus les pel·lícules quan tenen algun mal. Hi havia Pierre d'Os amb un aspirant a savi que li fa d'aprenent i li diuen Miliu Nanit, perquè sap molt de comptes. Després l'indispensable doctor Matesanz, encarregat de vetllar per la salut de l'expedició. I dalt del pont, el meu amic Botavara cridant, manant, suant i engegant al botavant la marineria durant tota l'estona que durà la maniobra.

Quan aquesta fou acabada, donà el comanament al primer oficial, que es diu Albí Magrada, natural de Buitrago i té la cara molt vermella.

El capità es dirigí cap a mi:

—Hola, Guillem. Veniu bé; estic

que no m'hi veig d'amoïnat, i vós em fareu passar la múrria.

—I doncs, ¿què us passa? ¿No us agrada dur tants savis a bord i tants cineastes?

—Això rai! Són gent inofensiva. El que m'amoïna és aquest desvergonyat de primer oficial. Mai diríeu quina me n'ha feta! Ahir estava begut, i jo, per castigar-lo, ho vaig anotar al diari de bord. A la columna de «Coses no-

tables» hi vaig escriure: «Avui el primer oficial ha begut massa.» I no diríeu què m'hi ha posat aquest migdia el poca-solta! Com que li tocava fer el diari a ell, ha posat a «Coses notables»: «Avui el capità no ha begut gaire.»

—¿I que no és veritat?

—Es clar que ho és.

—Doncs de què us queixeu!

GUILLEM D'OLORÓ

—I vós, ¿que no preneu part a la carrera?

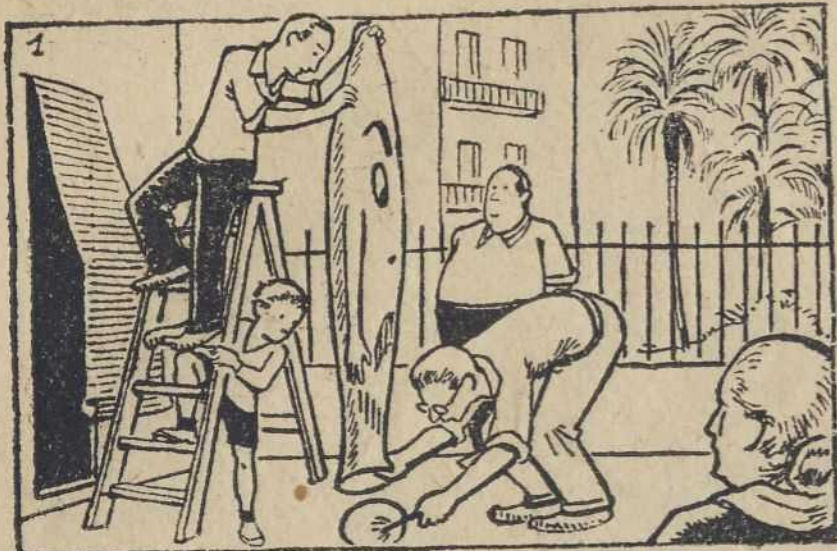
—Si diu que donen una copa buida!... Si fos plena del ranci, encara que fos a peu coix!

Recordeu a les vostres
mares que res no és
tan bó i agradable com
els LITHINES, però els
legitims del Dr.

GUSTIN

Immellorables per
a preparar la
millor aigua
de taula

Mentre al pati fan *verbena*,

entren lladres al terrat.

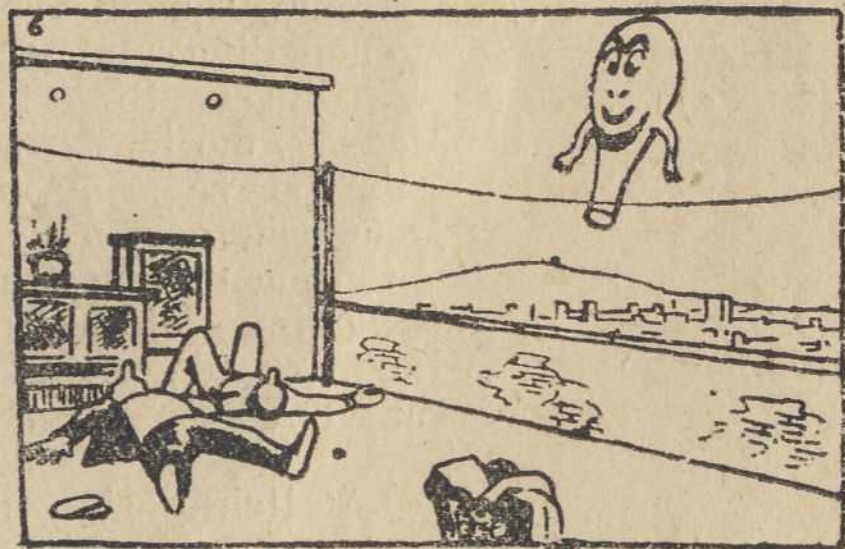
Roben l'aviram i roba.

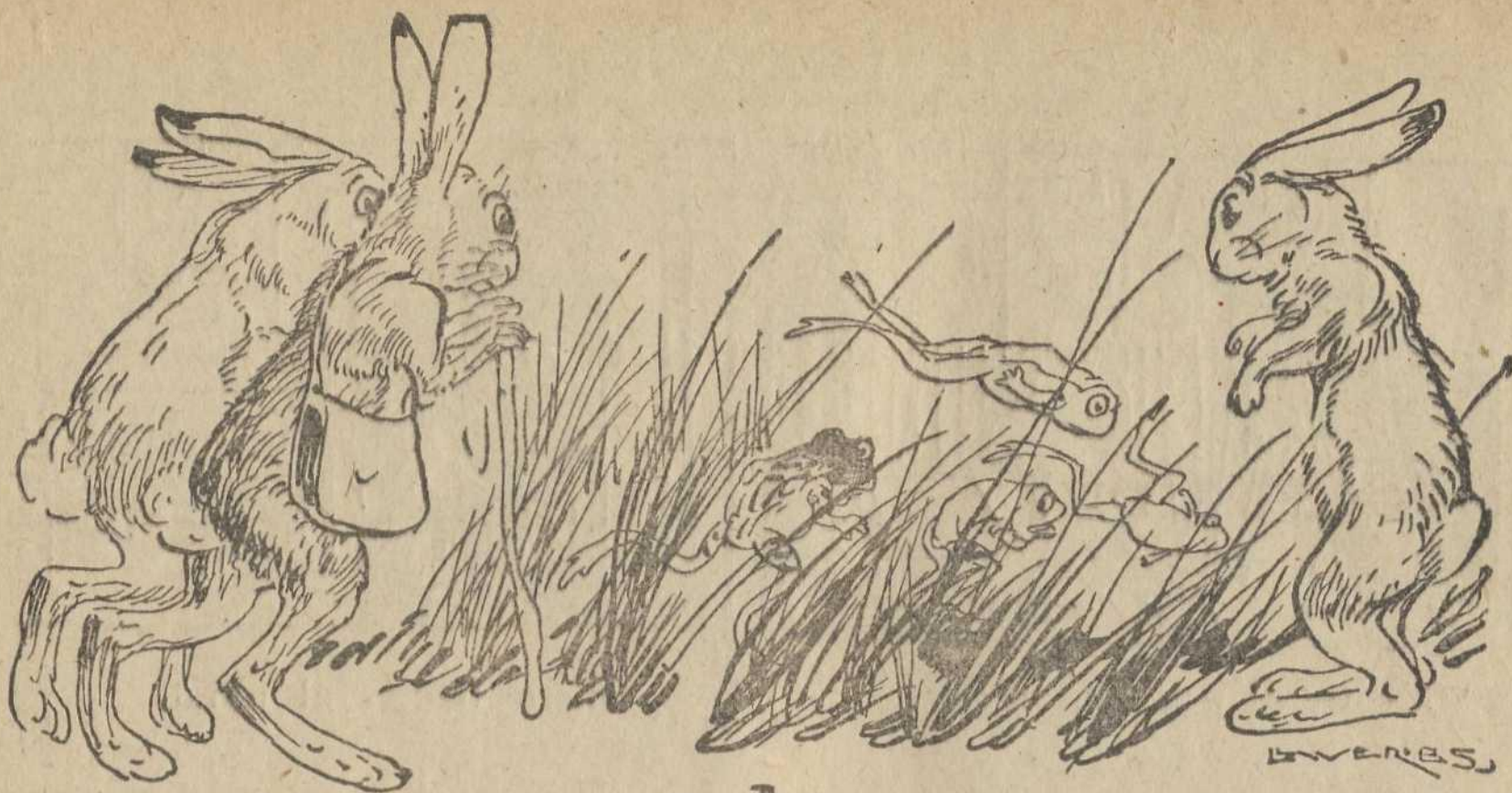
La bomba ja es va enlairant,

i l'aparició espantosa

deixa els lladres corgelats.

les llebres i les granotes

(FAULA ANTIGA)

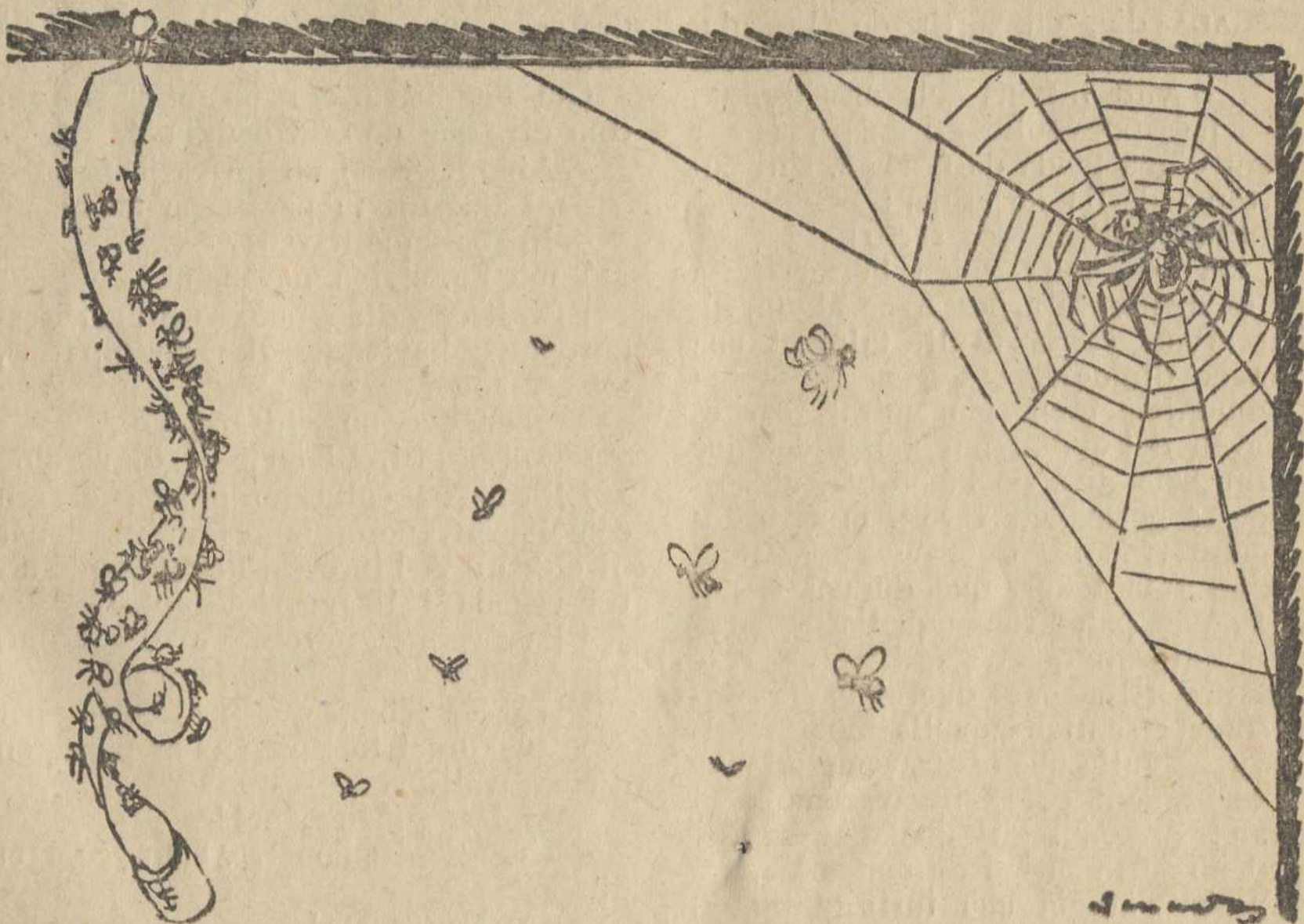
Vivien unes llebres a muntanya
 en mig d'un bosc gemat i exuberant,
 quan van sentí un matí una remò estranya
 que les omplí d'espant.
 —Potser que sigui el llop! —Potser la guilla!
 —Potser són caçadors; escoltem bé!
 —¿Sentiu altra vegada? —Això perilla!
 Déu faci que no sigui el gat mesquer!
 —Aquesta remò estranya és un misteri,
 i és cosa que em desplau.
 Per mi no és llop, ni guilla; és el temperi
 que es va atansant. Fiquem-nos dins del cau!
 —Al cau, ¿perquè se'ns caci com gallines?
 ¿De quan ençà que al cau s'està segur?
 —Doncs ¿què hem de fer? Mal llamp! Sempre
 Vejam, digues-ho tu! [rondines!]
 —Fugim? —Sí, sí! Fugim cap a la plana!
 Val més morir que viure amb l'ai al cor.
 —La por se m'encomana;
 Déu meu, quanta dissort!
 —Cerquem la mort al llac. L'aigua ens hi espera.
 Així finirà el nostre sofriment.
 La mort serà planera,
 car viure com vivim és un turment.

Les llebres s'esmunyiren afuades,
 però en arribà al llac, amb estupor
 van veure unes granotes esglaiades
 que a l'aigua es van llençar, mortes de por.
 Llavors diu que les llebres, més serenes,

parlaren: —No som soles a patir.
Aquestes també viuen entre penes;
la por també les fa saltâ i fugir.
Vivim, i noensem més en morir!

*Si un dia un daltabaix et desespera,
contempla el dissortat que et ve al darrera.*

GUERAU

EL PAPER D'AGAFAR MOSQUES

L'aranya:—Vet aquí la història de sempre: Els grans trusts que maten les petites indústries. Es un fàstic!

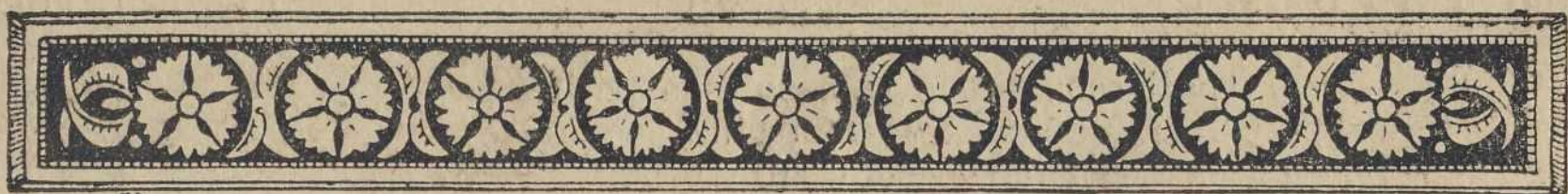

El seu cabell i el capet
del seu nen renti'l no-
més amb

SABÓ NEVA CHAMPÚ

Renta, suavitza i cura
les irritacions de la pell
i per tant la caspa

IACINTU SALA, S. A. - Aparíat 686 Barcelona

Bequer

Petits drames de mainada

CADA dia, en sortir de l'escola, feien la mateixa. S'ajuntaven set o vuit infants—els més espigadets i més poca-soltes—i en passar per davant d'una tenda de terrissa, s'hi encaraven i da-li! de cridar:

—Plats-i-olles, toca ferro!

I tan bon punt veien la mestressa que es disposava a pescar-ne algun, fugien afuats carrer avall, talment una colla de dimoniets.

Dimoniets eren, ben mirat, car es mofaven del pobre noi geperudet que sempre seia dins de la botiga, al costat de sa germaneta i vora la seva bona mare vídua.

Això feia temps que durava i, pel delit que palesaven aquells galifar-deus, qui sap quan s'acabaria.

Mare i filla—més que el mateix esguerradet—sentien aquells mots cruels com una agulla que els travessés el cor.

Precisament se l'estimaven tant el menut! A ben segur que d'ésser dret igual no se l'haurien estimat més. Ara a l'amor s'afegia una infinita pietat, una pietat pregoníssima que feia l'amor més gran.

Una tarda que la mare calgué que sortís, a la botiga quedaren solets la nena i el geperudet.

Els vaillets, en venir d'«estudi», s'hi aturaren.

Aquell dia, com que la mestressa no es veia per enlloc, en farien de les seves.

Després d'esgargamellar-se cridant la cantarella de sempre, el cap de colla—i per tant, el més agosarat—s'atansà a una pila de plats i provà de fer-los caure.

En el mateix moment, però, rebia una pluja tan forta de bofetades i cops

de puny, que el petit delinqüent restà veient visions.

Qui l'adobava era un altre infant com ell, que no el coneixia de res.

—Això, perquè no ho facis més!

—¿I qui ets tu per pegar-me?

—Jo sóc aquest, veus?

I me l'atonyinà novament.

Els altres vaillets que, sorpresos i esporuguits, havien reculat unes passes, tot era comentar:

—¿Per què no s'hi torna?

—Torna-t'hi, Blaiet!—li digueren.

El cap de colla ho provà; el seu contrincant, però, no es deixà donar ni un cop. A l'inrevés, l'emprenqué altra vegada i li repetí l'estofat.

El desvergonyit rebé tan de valent, que s'esmunyí sense obrir boca.

Els seus companys maldaven per aconsolar-lo, i tots plegats es perderen carrer avall.

—Moltes gràcies, noi!

—Em dic Ramonet. ¿I tu, com et dius?

—Jo, Merceneta!

—¿I el teu germanet?

—Pepet, com el meu pare al cel sigui.

—Com? ¿No tens pare? Doncs jo no tinc mare!

—Nosaltres, de mare sí que en tenim.

—Bé, també en tinc jo, però és una mare postissa.

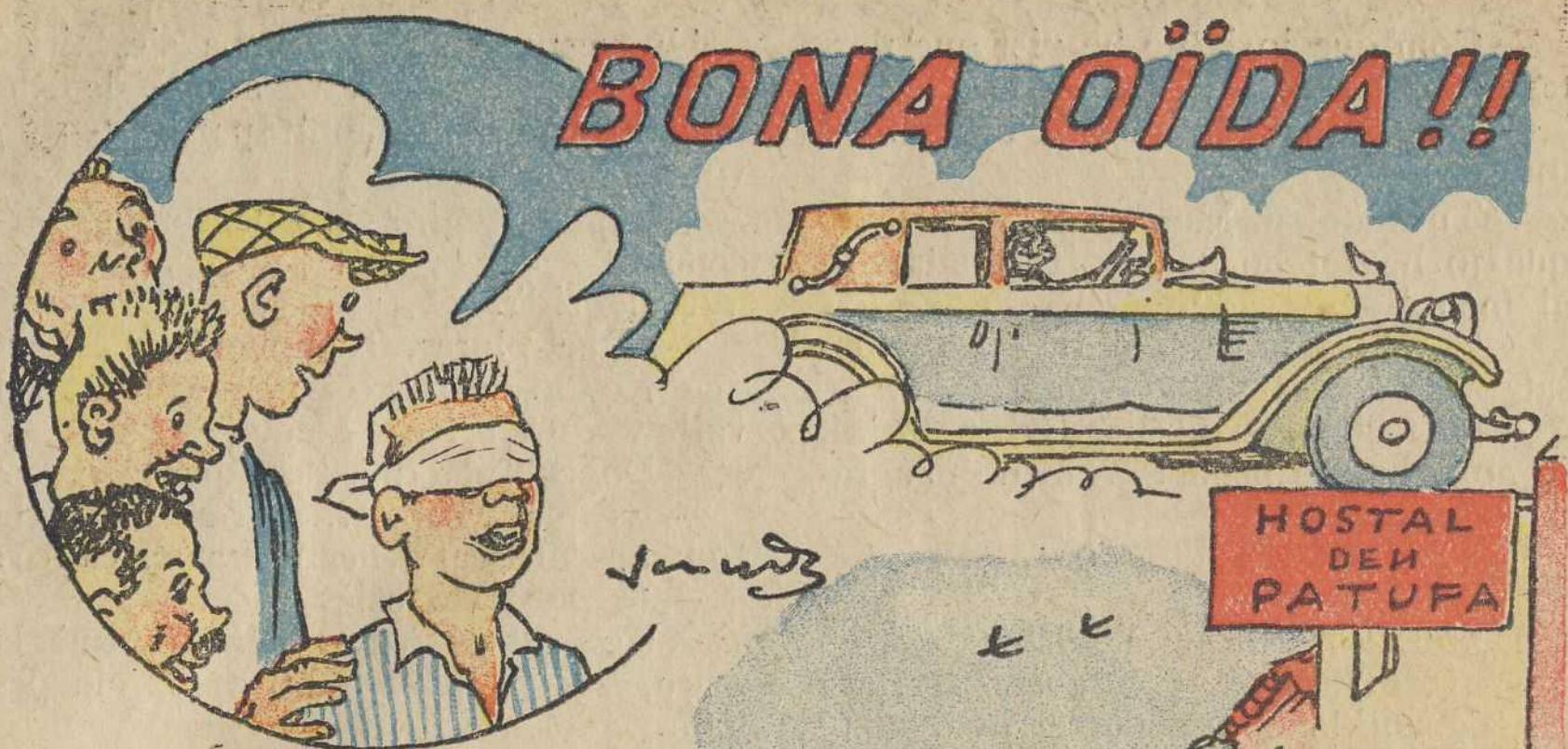
—No t'entenc.

—Vull dir que no m'és mare de debò. M'és madrastra, saps?

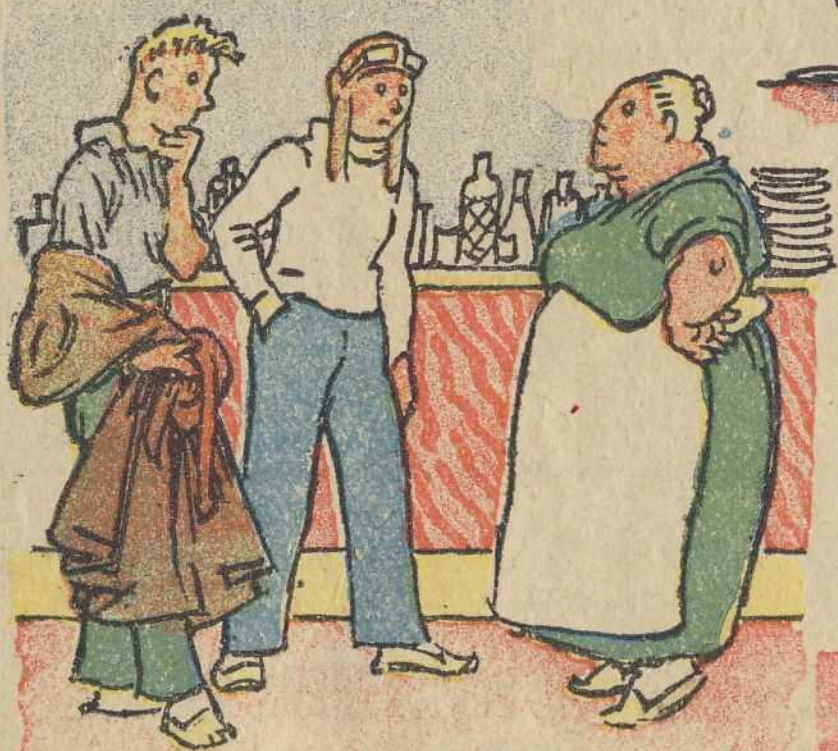
—Ah, ja!

Hi hagué uns instants de silenci.

—Ramonet, ens has fet un gran favor.

Sí senyors, un bon mecànic coneix el perfecte o imperfecte funcionament del seu motor pel soroll que fa. L'ha de vigilar amb l'oïda. Hi arriba a haver mecànics tan fins, que amb els ulls embenats us aniran dient, sense equivocar-se, la

marca dels cotxes que vagin passant per la carretera. Un d'aquests admirables auditors va fer una excursió amb un amic. Trobaren plens els hostals i les fondes i van haver de conformar-se amb dormir tots dos en un sol llit i no massa ample. No cal dir que no passaren bé la nit: dormien amb un son agitat, incomplet. I mentre l'un—que te-

nia el defecte de roncar—anava descapdellant les seves estrafolàries harmonies, l'altre anava dient, ni ben dormit ni ben despert: —Ara passa un Ford... ara un Buick... ara un Rolls... ara un Hispano d'aviació...

—Com que jo ja ho he vist que portaven males intencions...

—Quan vingui la mare li ho contaré tot.

—Tu mateixa, Merceneta! Però això que jo he fet ho hauria fet qualsevol, al meu lloc.

—Sí, sí! Mentrestant tu t'has exposat per defensar-nos.

—Oh, és que si no hagués estat així, jo no li hauria pegat! A mi no m'agrada barallar-me.

* * *

D'aquella tarda ençà, els vailets, en plegar de l'escola, passaven de llarg per davant la botiga de terrissa.

El noieta que rebia les plantofades era el primer interessat d'obrar d'aquella fàisó.

La nena i el geperudet s'avesaven a aquell nou viure amb una gran alegria dins del cor. La mare compartia la satisfacció dels dos menuts.

Ara eren diverses les vegades que els dos germanets romanien sols a la tenda. La mare aprofitava aquells lleures, que li venien com l'anell al dit.

Ramonet cada cap-al-tard se'l veia passar a omplir el càntir d'aigua fresca a la font.

Poques eren les paraules que es creuaven entre ell i la Merceneta.

Un vespre, però, la nena s'escaigué de guaitar al carrer, i s'adonà de Ramonet que pujava molt pansit per la voravia del davant.

¿Què deu tenir?—va pensar la Merceneta.

I el cridà.

—¿Que plores, Ramonet?

—No, jo no ploro mai!—contestà el vailet, volent fer l'home.

—Doncs ¿per què fas aquesta cara?

—Es que... saps?... En arribar a la font he relliscat i he trencat el càntir.

—¿I per això estàs trist?

—No, per això no! Sinó perquè la mare, saps?, quan li ho digui em pegarà.

Callaren uns segons. Després la Merceneta prengué la paraula.

—¿Em vols creure a mi, Ramonet?

—Digues, vejam!

—Jo et donaré un càntir nou d'aquests d'aquí a la botiga, que sigui ben igual al que portaves, i així la teva mare no caldrà que ho sàpiga.

—Moltes gràcies, Merceneta! I jo hi passaré nou aigües, perquè la mare no conegui que és nou.

I així ho van fer.

I Ramonet i la Merceneta quedaren més amics que mai.

Mentrestant el geperudet beneïa interiorment aquella amistat.

R. BIR

COL·LEGIALS

Extens assortit d'IMPERMEABLES I CAPES
a preus molt econòmics

CASA ROSICH

(Fàbrica fundada en 1850)

Ronda Sant Pere, 7 - Tapineria, 33
Avinguda Portal de l'Angel, 25

àgines viscudes

El convidat

A qui escrius, Ramon?

En Ramon girà el cap i es trobà amb la seva germana, que havia entrat de puntetes en la seva cambra.

—Ah, tafañera!—exclamà el minyó, tot somrient.

—¿A que va que ho endevino?

—A que va que no!

Esperança, que aquest era el nom de la germana, se'l mirà amb uns ulls plens de festosa malícia.

—Escrius a la...

—Ja l'has errada! No escric a cap noia—exclamà, triomfant, en Ramon.

—Doncs ¿a qui escrius?

Ara va ésser en Ramon qui se la quedà mirant amb uns ulls maliciosos.

—Escric a en Manuel—va dir, finalment, sense deixar de mirar-se-la, potser per veure quin efecte produïa a la seva germana aquest nom.

Però ella, va fer un moviment com per dissimular, i contestà:

—Jo em creia que no escrivissis a algú altre.

—No; és a en Manuel Batllés, que escric. ¿I no saps què li dic?

—Jo què sé.

—El convidat a venir el dia del meu sant.

Tot i l'esforç que Esperança va fer per dissimular l'alegria que aquestes paraules li causaven, la seva cara es va cobrir d'un lleuger color de rosa.

—El papà m'ha autoritzat perquè el convidi, i crec que acceptarà—continuà en Ramon.

—Està bé; no et vull destorbar, doncs—va dir ella, tot sortint de la cambra.

I sortí de pressa, de pressa, no tant per la por de destorbar-lo, com de la que tenia que el seu germà pogués conèixer el goig i l'emoció que experimentava.

Davallà l'escala, entrà a la seva cambra per a recollir la seva panereta de labors, i digué a la seva mare, tot passant per la galeria porticada que donava al jardí:

—Me'n vaig a treballar a la glorieta.

Es va asseure en un dels balancins que hi havia i es posà a fer ganxet.

—Que beneïta sóc!—pensà, com responent a l'agitació que s'havia ensenyorit del seu cor, només a la idea de la probable vinguda de l'amic del seu germà.

—Potser, ni vindrà tan solament—reflexionà, amb tristesa.

Ella coneixia en Manuel Batllés, l'íntim amic i company d'estudis d'en Ramon, d'algunes vegades que s'havien trobat amb ell, anant amb el seu germà, i d'alguna altra vegada que en Manuel havia estat a casa seva, a Barcelona, per a estudiar junts amb en Ramon alguna lliçó enravessada. Però el coneixia, sobretot, de referències, del que el seu germà deia d'en Manuel Batllés, dels grans elogis que sempre li prodigava, de l'admiració que el seu germà sentia per al seu amic, perquè al judici seu, no hi havia ningú tan formal, tan bon xicot, tan intelligent, tan bon amic com en Manuel Batllés.

De tant sentir-ne parlar, perquè en Ramon no deia quatre paraules que no

sortís amb en Manuel, l'Esperança s'havia encomanat la simpatia que en Ramon sentia pel seu amic. Això, quan encara no el coneixia. I el dia que el va conèixer, no solament trobà justa l'apreciació d'en Ramon, ans encara li semblà que el seu germà es quedava curt en els elogis. Perquè, damunt de totes les qualitats que en Ramon atribuïa a en Manuel, en tenia d'altres que l'Esperança hagué de remarcar de seguida que el va veure. Era un xicot alt, simpàtic, de faccions correctíssimes, allò que la gent, emprant un mot no nostre, en diu, un xicot «guapo»; amb un mirar suau i entenimentat, amb una certa timidesa que el feia molt agradable, perquè es veia que ignorava tot el que valia; i, per damunt de tot això, unes maneres distingides i un parlar curós, sense pedanteria.

Les poques vegades que Esperança hi havia parlat havien deixat en el seu cor una impressió profunda, una mena d'afectuós respecte en el que hi havia tant d'admiració com de simpatia.

Des del primer moment, Esperança es considerà com inferior a ell, per tots conceptes. Esperança no es creia ésser ni bonica, ni atractívola, ni posseïdora de cap mèrit. Tocava el piano i es creia fer-ho, sinó malament, no gaire bé. Amb tot, la noia era injusta amb ella mateixa; perquè, si no es pot dir que fos una beutat d'aquelles que criden l'atenció, tenia una carona molt graciosa, uns ulls molt bonics, i una figureta lleugera i flexible com un jonc. A tot això calia afegir una condició, que ella creia defecte: que no sabia dissimular les seves impressions, i això donava un moviment a la seva cara que tenia l'atractiu de poder-hi llegir com en un llibre les seves impressions i les seves emocions més íntimes.

Diguem-ho en una paraula: L'Esperança s'havia agradat d'en Manuel. Ara que, des d'un bon començament, ella s'havia posat a lluitar contra aquest enamorament que ella mateixa no es volia confessar, perquè estava segura que en Manuel Batllés no faria mai cas d'una noia com ella.

Per això, si alguna vegada en Ramon li gastava alguna brometa a propòsit d'en Manuel, ella s'enutjava seriosament. Ni per la seva posició, ni pel seu talent, ni per les seves maneres, l'Esperança no es considerava digna d'un noi com en Manuel.

Això, és clar, no la privava de somniar, d'imaginar-se la gran felicitat que fóra per a ella que en Manuel pogués un dia voler-la. Els somnis no es poden evitar, i les il·lusions són com les papallones, que et plau considerar-les i seguir-les amb els ulls, tot i sabent que són difícils d'atènyer.

Es comprèn, així, que la notícia que en Ramon acabava de donar a la seva germana, la commogué tan profundament. Si en Manuel Batllés acceptava la invitació, bé podria ésser que, ací, a la torreta on passaven l'estiu, l·liguessin una coneixença una mica més íntima que no ho havia pogut ésser a Barcelona. No volia fer-se il·lusions, no volia esperar-ne res, d'aquest fet, l'Esperança, però, el pensament, qui l'atura!

En Ramon va baixar al jardí amb la carta a les mans.

—Mira, Esperança, què li dic.

I llegí els termes en què havia redactat la invitació: «S'acosta Sant Ramon i espero que no em negaràs el goig de tenir-te al meu costat, el dia del meu sant. Tots t'esperem amb alegria. A casa, tot és modest, però la nostra afecció és sincera. No busquis excuses, i vina. Coneixeràs aquest petit poblet on estiuegem; menjaràs un flam riquíssim, dels que la meva germana sap fer tan bé; la sentiràs tocar aquelles «fugues» de Bach que a tu t'agraden tant, anirem a la font del Salt, que és una pura poesia de paisatge. A canvi de tot això, que és molt poc, dóna'ns tu l'alegria de la teva vinguda, que és molt.»

Esperança protestà de la menció del flam i, sobretot del compromís en què la posava amb allò de les «fugues» de Bach. I impulsiva com era, fins empaità

el seu germà una bona estona pel jardí per prendre-li la carta i estripar-la, perquè en fes una altra que no parlés d'ella.

Però en Ramon no es deixà agafar, i la carta partí a la seva destinació aquell mateix dia.

Tres dies després, arribava la resposta d'en Manuel. Esperança l'havia estat esperant amb una impaciència que no podia dissimular.

En Manuel acceptava el convit amb molt gust, i dedicava tot un paràgraf a expressar l'interès amb què esperava poder assaborir el flam i la música d'Esperança.

—¿Ho veus?—renyà ella, al seu germà—. Vaja un compromís que m'has posat, tu, ara!

No hi fa res. Des d'aquell dia fins la vigília de Sant Ramon, Esperança passà llargues hores al piano, i si no va fer un flam cada dia, poc se n'hi mancà.

I això no va ésser tot. Ella que era la noia més natural del món, va començar a fer-se propòsits i més propòsits per tal d'observar davant d'en Manuel Batllés una actitud més o menys estudiada, que s'adigués una mica amb les maneres fines i distingides del convidat. En una paraula, es proposava fer-se-li agradosa; que la trobés també distingida; que, per si un cas es fixava en ella, que no el desillusionés amb la seva manera de fer, una mica de xicot, que tenia.

Aquell dia, el dia de Sant Ramon, fins s'arreglà una mica la cara, sense abusar del color. Tenia un gran desig d'ésser bonica, no per ella, sinó per ell. Es vestí amb la roba que ella creia que li esqueia més. Es mirà repetidament al mirall, i, encara que no acabava de sentir-se satisfeta, perquè ella no podia creure's bonica de cap manera, el conjunt no li desplaqué.

—Quina en fóra!...—murmurava la noia, pels seus dintres.

I només de pensar-hi, el cor se li agitava, que li calia fer un esforç per apaivagar-lo.

—Que beneitona sóc!—cuitava a dir-se, tot rient-se d'ella mateixa.

En Manuel Batllés arribà amb el seu petit cotxe de dues places. Estava elegantíssim. Pantaló blanc, jaqueta gris clar, amb camisa blau cel i corbata del mateix color.

Quan l'Esperança el va veure, es sentí tota desanimada. Li semblà que al costat d'ell, ella no hi feia més que un trist paper, amb el seu senzill vestit d'etamin clar.

Per acabar-ho d'adobar, o d'espantllar, en el moment que ella, acompanyada del seu germà, sortí a rebre'l a la reixa del jardí, es sentí una terrible punxada a la planta del peu que li va fer fer una ganyota de sofriment i de contrarietat, just a l'instant que ell, amb una amable correcció, avençava per a estrènyer-li la mà. Res, un clau de la sola que li havia donat la gana de sortir justament en el moment més inoportú, i que la feia coixejar.

En Manuel saludà els pares del seu amic, els regregracià tots per llur amabilitat, i, després d'això, ja no va saber què dir. La presència d'Esperança el torbava visiblement i no gosava ni mirar-se-la. Finalment s'agafà al braç d'en Ramon i es posà a parlar dels estudis, del nou catedràtic que tindrien el curs següent, del nou pla d'ensenyança, i de tot de coses així, que a l'Esperança li semblaven molt avorrides.

—Vaig pel meu flam, jo—digué, a l'últim, per trobar una manera de deixar-los sols.

Ell, en Manuel, no va fer res ni va dir res per aturar-la. Decididament, l'Esperança no l'interessava ni poc ni molt.

Només, quan en Ramon va dir com a comentari:

—Ja veuràs quin flam ens presentarà, avui—ell, en Manuel, va dir: —Estic segur que serà deliciós.

Però, això, ella, quasi no ho va sentir, perquè, quan en Manuel ho va dir, i encara per compliment, ella ja qui sap on era.

En Ramon va haver d'anar-la a buscar perquè fes una estona de música, de la que en Manuel era un entusiasta amador.

Esperança es posà al piano, amb una desconfiança de mal averany. No es sentia en situació; una por terrible de fer-ho malament l'encongia, quasi la paralitzava.

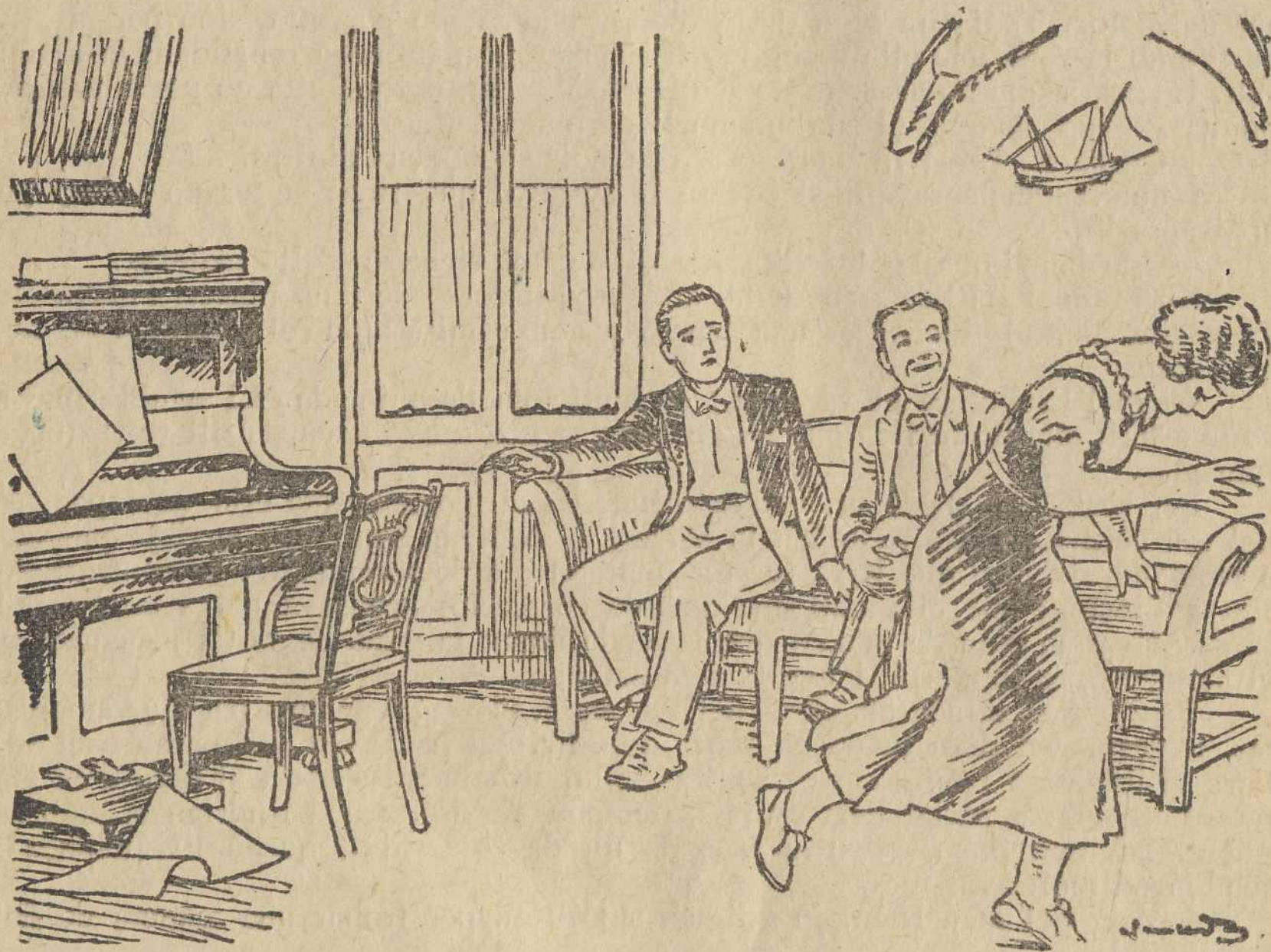
En Manuel es va asseure en el sofà, des d'on podia veure el teclat i les mans de la pianista.

—No cregui sentir res de bo—va excusar-se, abans de començar.

—Ja sé per en Ramon que toca molt bé—va dir en Manuel, convençut.

Esperança començà. Els dits, sota la mirada d'en Manuel, semblava que li pesaven enormement. Cosa que mai no li havia passat durant els assaigs, va perdre el ritme, equivocà notes, en girar full, el paper li va relliscar damunt del teclat. La pobra noia suava d'angúnia i de vergonya. Provà de reaccionar, d'animar-se, però els dits no l'obeïen, els acords no li sortien, les «fugues» de Bach en resultaven desconegudes, profanades.

Va arribar un moment que no va poder més. La cara li cremava, els ulls li

gaspirejaven, fins que, plena de vergonya, sufocada, va abandonar el piano i va fugir corrents, tot dient amb la veu molla de llàgrimes:

—Sóc una «tonta»!

En Ramon provà d'excusar-la amb un acudit:

—Això sí que és una veritable «fuga».

Quan a l'hora de dinar, Esperança va reaparèixer, no gosava alçar els ulls davant d'en Manuel.

Com que es va escaure que els van posar de costat, en Manuel cercà unes paraules d'excusa per animar-la:

—Quin greu em sap que hagi interromput el seu concert.

—No em parli d'això, Manuel, li ho demano—li pregà ella, vivament.

I ell, una mica curt de paraules, no va gosar insistir.

Durant el dinar, Esperança no acabava de trobar el domini sobre d'ella mateixa. El concert l'havia completament desconcertada.

De tant en tant, provava d'iniciar una conversa, però no sabia sostenir-la, tot i que, habitualment, Esperança no era pas una noia de les més callades.

A l'últim pensà que el millor fóra parlar a en Manuel del seu cotxe, tema que acostuma plaure als xicots que en posseeixen.

—¿Ha estat molta estona, des de casa seva aquí, amb el seu auto?—li preguntà.

Encara no acabava de dir-ho, que ja es mossegava els llavis. Ella que sabia perfectament que en comptes d'«auto» cal dir «cotxe», que així fa més fi, es trobà amb l'auto entre llavis sense com qui diu adonar-se'n.

Després, observà que en Manuel, quan parlava del seu cotxet, no deia auto, ni cotxe, sinó «el meu petit Opel».

—«Què infeliç que em deu haver trobat!»—va pensar, Esperança, desanimada.

Però, això rai! El que havia de venir sí que en tenia d'importància. Arribà l'hora del flam.

—Ara, ara veuràs—anuncià en Ramon, de seguida que la mare va fer una senyal discreta a la minyona perquè entrés les postres.

Una gran expectació els dominà tots. En Manuel ja començava a rumiar els qualificatius encomiàstics que dedicaria al flam i a la seva autora, quan la minyona, una noia d'aquestes que ens importen a vagonets de les províncies aragoneses, es presenta amb la gran safata a les mans, i deixa al bell mig de la taula una cosa negrenca, pastosa, esberlada, amb una fortor de cremat que no deixava dubte respecte al punt de cuit.

Esperança es tornà de mil colors, i, instintivament mirà a sota la taula, amb un gran desig d'amagar-s'hi.

—Però, què és això!—exclamà la mare, sufocada fins a les celles, tot mirant-se la seva filla.

A l'Esperança els ulls li llagrimaven.

—T'ho deus haver deixat al forn—endevinà el pare, amb una gran penetració.

—Sí que sembla una mica cremat—es cregué obligat a comentar, benèvolament, el convidat.

—Una mica!—saltà, en Ramon, tot espolsant els dits.

En Manuel donà una mirada a l'Esperança i se'n sentí compadit.

—Fa bona olor, per això—digué, ben bé per dir alguna cosa.

—Sí, olor de socarrim—bromejà en Ramon.

La senyora obrí amb una cullera aquell pilot de sutge, i d'entre mig en sortí algun tros que recordava vagament el color i la qualitat d'un flam.

—Encara serà prou bo, potser—digué en Manuel, amb el bon desig d'aconso-
solar l'Esperança, que no gosava alçar els ulls.

I quan ja la senyora anava a donar ordre a la minyona perquè tragués de taula allò que més semblava els restes d'un incendi que un plat escollit de postres, en Manuel va dir:

—N'hi ha una bona part d'aprofitable.

I malgrat que la senyora s'hi oposava, en Manuel tingué l'atenció de fer-se servir un bocí de flam.

D'entre totes aquelles negrures, la bona senyora acabà per treure'n un parell de cullerades bastant presentables quant al color.

Heroicament, en Manuel se'n portà un bocinet a la boca. Tots se'l miraven. Amb un reste d'esperança, la mateixa Esperança alçà porugament els ulls per a veure si no tot era perdut.

—Es molt bo—afirmà en Manuel, quan encara el flam no li havia tocat el paladar—. Es riquí... riquíssim...—acabà, tot fent una ganyota involuntària a causa de l'amargor insuportable que tenia el flam.

Però el xicot no va gosar tornar al plat allò que ja tenia a la boca, i ell, millor que jo, podria explicar les penes i treballs que va passar per a engolir-ho.

Finalment, el flam va ésser retirat de taula, i amb ell, el plat d'en Manuel, on encara hi havia la resta de la seva part.

Sufocada, ensentimentada, la pobra Esperança no sabia què fer ni què dir.

Sort que la seva mare va posar-se a repartir fruita, i que tothom va fer el que va poder per oblidar l'incident.

Tothom, menys l'Esperança, que es sentia tan avergonyida que ni gosava moure's, ni podia pronunciar paraula.

—Vaja, Esperança, no es preocupi, que no val la pena—va dir-li en Manuel, compadit de la seva situació.

—Sempre m'havien quedat tan bé...—pogué respondre ella.

Però callà de seguida, de tan infeliç que es va trobar ella mateixa amb aquesta pobra excusa que no excusava res.

Varen portar el cafè.

—Nena, serveix en Manuel—va dir-li la seva mare, per donar-li ocasió de moure's.

Ni mai que li ho hagués manat. Esperança serví el cafè amb la mà incerta, i ella sap el que li costà dominar la tremolor per a no vessar el cafè a fora de la tassa.

—Serveix-li sucre, nena.

L'Esperança pescà un terròs de la sucrera.

—Quants?—preguntà a en Manuel.

—Dos o tres.

La noia obrí les pinces i deixà caure el terròs dins de la tassa. Solament que ho va fer des de massa en amunt, i en caure el terròs a dins del cafè va alçar un ramell d'esquitxos tan mal intencionats, que van anar a caure damunt de les calces blanques del convidat.

—Oh, Déu meu! Que he fet!—clamà la pobra noia, plena d'angoixa.

I, en dir això, jo no sé quin moviment va fer amb les pinces, que aquestes varen topar amb la tassa, la qual es bolcà, escampant tot el cafè pel damunt dels esquitxos, i per tant, dels pantalons d'en Manuel, qui s'alçà d'un salt en sentir la cremor una mica viva del líquid.

Això ja era massa. Torbada, perduda la serenitat, la pobra Esperança no va saber fer altra cosa que esclatar a plorar i fugir del menjador per anar-se'n a tancar-se a la seva cambra.

Entretant en Manuel, desolat, mirava com regalimava el cafè per les seves calces, dibuixant-hi uns capriciosos rierols en direcció als peus, mentre en Ramon s'afanyava a eixugar-lo amb un tovalló sense conseguir altra cosa que eixamplar encara més la taca.

Res; que no hi hagué més remei que fer pujar en Manuel a la cambra d'en Ramon, i allí fer-li canviar els pantalons blancs per uns altres d'en Ramon, que

si bé li curtejaven una mica, solucionaven de moment el greu problema indumentari.

El que no fou possible va ésser donar entenent a l'Esperança que sortís de la seva cambra. Hi pujà la seva mare, en Ramon, el seu pare: que no t'ho prenguis així; que ell ja es fa càrrec...; que ja es comprèn que no ho has fet expressament.

Esperança va ésser inflexible. Pretextà que es trobava molt malament, que tenia mal de cap, que no es mouria per res de la cambra.

Quan tots varen ésser fora, la pobra noia plorà amargament. Amb aquelles llàgrimes, tant com la vergonya i el greu de la seva inhabilitat, plorava les seves il·lusions perdudes, les seves esperances fallides.

Els grans dramaturgs han de cercar per als seus conflictes dramàtics profundes causes, terribles motius. La realitat, menys complicada, es contenta d'un flam cremat i d'una tassa de cafè bolcada per a destruir les més cares il·lusions d'un cor femení.

Els dos amics, en Ramon i en Manuel, van haver d'anar tots dos sols a la font del Salt, aquella tarda.

En tornar de l'excursió, en Manuel va preguntar cortesament per l'estat de salut d'Esperança.

—Té molt mal de cap, i ara em sembla que reposa—va respondre la mare, tot excusant la seva filla perquè no sortia a acomiadar en Manuel.

El pobre noi es mostrà desolat.

—S'ho ha pres massa seriosament això de la tassa de cafè—va dir, somrient.

—Es que el fracàs del flam ja l'ha posada nerviosa—advertí la mare.

Tots plegats semblaven una mica encongits. La festa de Sant Ramon no acabava gaire bé. En Manuel hagué de tornar-se'n a casa seva amb les calces d'en Ramon. Les d'ell, ja les rentarien i les hi trametrien pel recader.

Des de la seva cambra, Esperança sentí com en Manuel posava el motor del seu cotxet en marxa.

Per darrera de les persianes de la finestra va veure l'amic del seu germà com estrenyia les mans a tots.

—Em sap greu d'haver estat causa, encara que involuntària, del disgust d'Esperança. Ja la saludaran de part meua—va dir en Manuel, ja assegut i amb les mans al volant.

Esperança ho sentí clarament. Les llàgrimes li punxaven els ulls, i en el cor hi sentia una nosa que la privava de respirar lliurement.

L'auto arrencà i desaparegué carretera enllà. Esperança tornà a deixar-se caure en la seva butaqueta i es quedà mirant a terra, els ulls clavats, l'esperit caigut, com si amb les últimes remors extingides de l'auto d'en Manuel s'haguessin fos per sempre més les seves cares esperances.

L'endemà matí, quan encara tots dormien a la casa, Esperança baixà a la cambra dels safareigs. Volia rentar ella mateixa les calces tacades de cafè. Qui fa el mal, és just que el pagui.

Instintivament, com fan les dones abans de rentar una peça de roba, girà el folro de les butxaques. D'una d'elles en sortí un paper curiosament plegat, i el deixà damunt d'una de les vores del safareig.

En deixar-lo, cregué veure escrit amb llapis entre els rengles d'escriptura, el seu nom, repetit diverses vegades. Per bé que li repugnava l'acció, aquest detall li semblà que li donava un cert dret d'assabentar-se del contingut d'aquell paper.

Com en les comèdies, mirà, primer, a tots entorns, per si algú podia veure-la; parà l'orella per si sentia alguna remor. Tot en la casa era silenci.

Desplegà el paper amb una emoció que li aturava el respir.
Eren unes notes, escrites amb llapis, totes plenes d'esborradures i correccions.

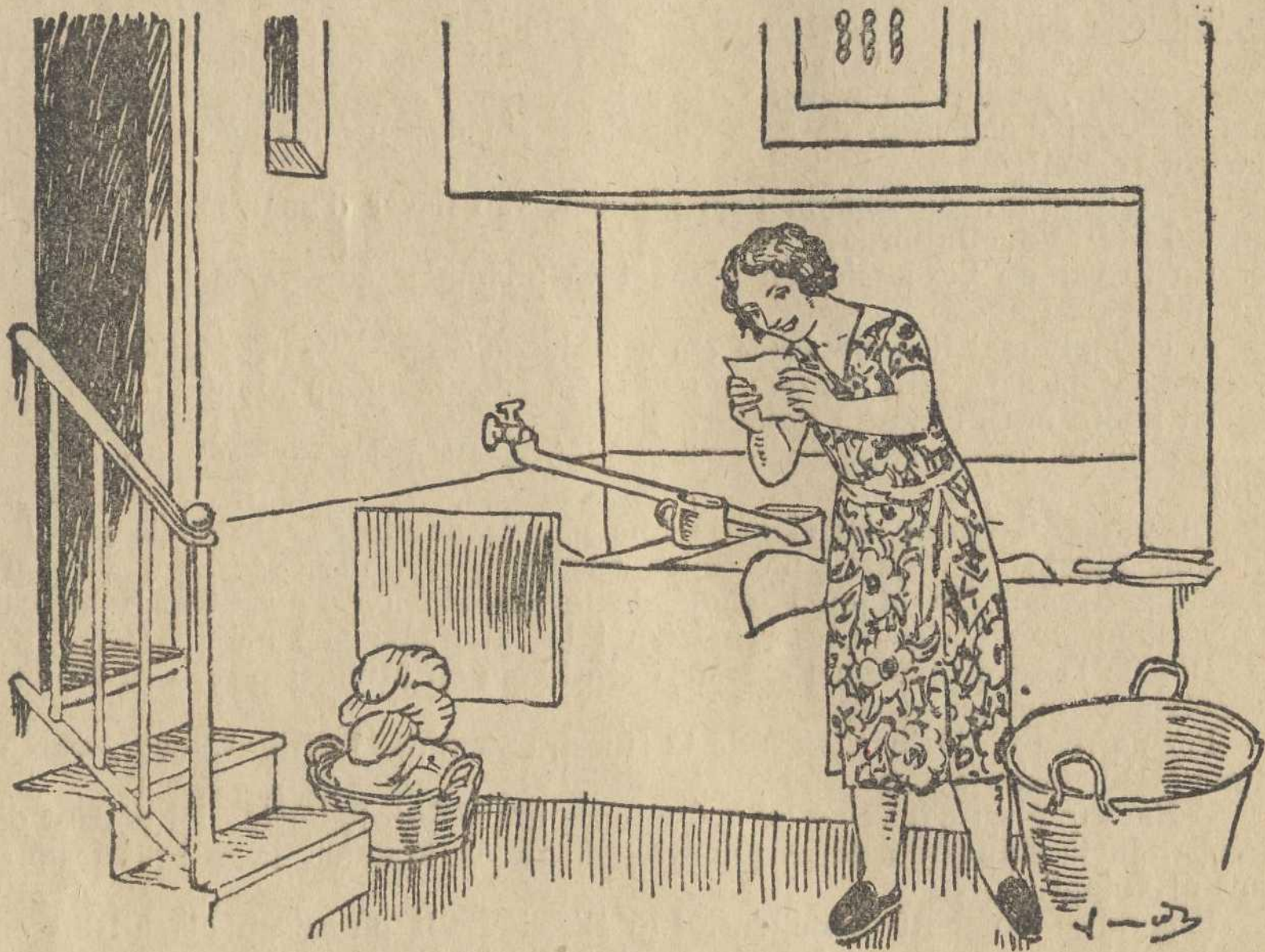
«Esperança: Des del dia que la vaig conèixer...»

Una ratlla vigorosa de llapis tatxava aquesta frase excessivament suada.

Més en avall:

«Esperança: Vostè potser estranyarà que li parli dels meus sentiments...»

Una ratlla ondulant anul·lava també aquesta nova forma de declaració.

Tot seguit, una paragrafada, sense cap esmena, escrita visiblement per a ésser estudiada de memòria i recitada oportunament:

«Esperança: Ha estat per a mi una alegria que vostè no pot imaginar la invitació que el seu germà m'ha fet de venir a passar el dia del seu sant entre vostès. Les poques vegades que he tingut el gust de parlar amb vostè m'han bastat per a endevinar les excel·lències de la seva ànima delicada, i, això, de tal manera, que des de ja fa molt temps, vostè, Esperança, és el meu únic pensament. Les coses que el seu germà m'ha explicat de vostè, de la seva vida familiar, dels seus gustos i aficions, de l'afecte entranyable que vostè sent per ell i ell per vostè, m'han revelat la bonesa del seu cor i l'afinament del seu esperit. La boniquesa de la seva cara, la gràcia que es desprèn de la seva bella figura, no són més que el reflexe de la bellesa de la seva ànima. ¿Puc esperar, Esperança meva, que aquesta ànima tingui una mirada benvolent per a la meva? No goso dir-li el mot que el cor em dicta en aquests moments. No m'atreveixo a dir-li que l'estimo per por que vostè no cregui que les meves paraules són filles

de la irreflexió, i sí sols d'un entusiasme passatger. Sols li demano que em permeti estimar-la i em digui si puc tenir l'esperança de què, quan li diré aquest mot que m'està pujant als llavis, quan li preguntaré si el meu amor és correspost, la seva resposta serà la que el meu cor espera i desitja. Si no hagués d'ésser així...»

Una terrible taca de cafè feia illegibles les últimes ratlles.

Esperança agafà aquest paper entre les seves mans, l'oprimí, quasi el rebregà, mentre la seva cara semblava resplendir d'alegria i d'emoció.

A través de la finestra de la cambra del safareig, es veia el cel del matí que s'anava daurant amb els primers raigs del sol. Els ulls clars d'Esperança s'hi van clavar amb una mirada que duia tota la joia i la reconeixença del seu cor, mentre els seus llavis murmuraven:

—Gràcies, Déu meu...

Tot seguit, amb un moviment decidit, enfonsà les calces blanques dins de l'aigua clara, i es posà a ensabonar vivament i a picar amb el picador d'una manera furiosa, que tothom es va despertar a la casa.

Quan varen acudir per veure què passava, Esperança ja esbandia la peça de roba i corria a estendre-la al jardí.

Tothom observà el gran canviament que s'havia operat en aquella noia que el dia abans s'havia ficat al llit sense sopar.

Només en Ramon va saber-ne la causa d'aquest canviament.

L'endemà, en Manuel rebia una carta del seu amic Ramon:

«Tens els pantalons nets i planxats. Dificultats que es presenten per a enviar-te'ls pel recader, com havíem dit, m'obliguen a demanar-te que tu mateix te'ls vinguis a buscar diumenge. Un cop d'auto no et serà res a tu, i tornarem a tenir el goig d'asseure't a la nostra taula.»

En Manuel es presentà puntualment. En la seva cara s'hi llegia una certa ansietat, i el primer moment que pogué quedar sol amb Esperança, li preguntà, tot espantat:

—¿Varen trobar un paper a la butxaca dels meus pantalons?

Esperança va envermellir. Vacilà una mica, abans de respondre. Finalment, sense gosar mirar-se'l, va moure el cap afirmativament.

—¿L'ha llegit, potser?—preguntà en Manuel, més espantat encara.

Ella tornà a fer el moviment afirmatiu.

Ara, el que es va sufocar va ésser ell. Però veient que Esperança seguia amb els ulls baixos, sense gosar moure's, en Manuel s'atreví, i amb una veu que deia prou bé la seva emoció, li preguntà:

—¿No s'ha enfadat, Esperança?

Ella va fer que no.

—¿Serà tan bona que em doni resposta?—demanà porugament.

Ella alçà els ulls, li donà una ràpida mirada, i li digué:

—A la butxaca la trobarà.

Tot seguit fugí ràpidament del seu davant.

En la cambra d'en Ramon, en Manuel va canviar-se les calces.

Abans de fer-ho, tragué el paper de la butxaca, i donant una mirada al capdavant, va veure, dessota mateix de les seves notes, aquestes dues curtes paraules, escrites també amb llapis, però d'un traç ferm: «Sí, Manuel».

Aquell dia el flam va sortir perfecte, talment daurat, d'una sabor deliciosa. El cafè no es va vessar, el sucre no va esquixar, i les «fugues» de Bach van brollar dels dits lleugers d'Esperança com de les arpes dels àngels deuen sortir les melodies celestials.

JOSEP M.ª FOLCH I TORRES

ENDEVINA ENDEVINETA

JEROGLIFIC

LOGOGRIF NUMERIC

1	2	3	4	5	6	7	8	Carrer de Barña.
1	8	6	1	8	6	8		Idem
1	8	6	1	5	6			Ofici
1	2	6	7	8				Carrer de Barña.
		8	7	6	5			Element
		6	7	4				Corrent d'aigua
			6	5				Nota musical
				3				Consonant

TIN-TIN

VAGA DE VOCALS

N. .s c.n..x l'h.m. p.rd.t
s.n. q..n .s .b.t.t

SOLUCIONS AL NÚMERO PASSAT

Al jeroglífic: «La filla del mar-xant».

A la xarada: «Capa».

A les lletres escampades: «Pinzell».

A la vaga de vocals:

«Tindràs sempre bon delit
si temples tot appetit».

Cine NIC

16 ptes.

30 Films editats, 1 pta.

Demaneu-lo a

CLÍNICA DE BEBÉS

Tapineria, 6 (Via Laietana)

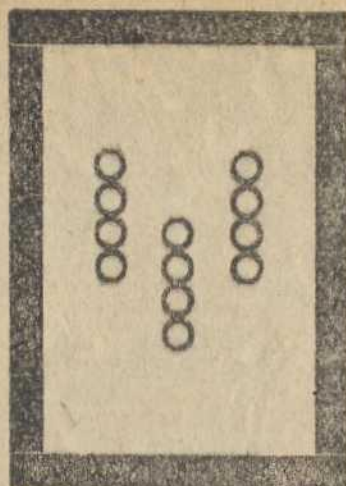

—No entenc com tenint tanta ràbia al gosset de la teva dona, ara que s'ha perdut, posis un anunci al diari per si el trobeu.

—Veuràs, perquè estigui contenta la Roseta.

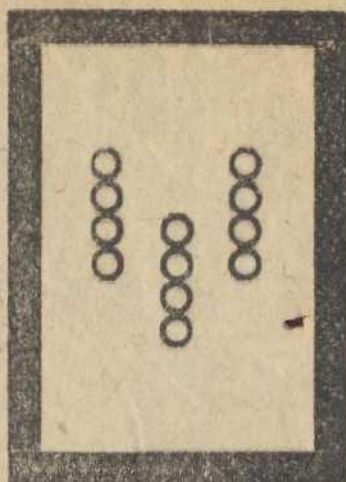
—Però, ¿i si el trobeu?

—No és fàcil; el vaig enterrar a un lloc molt solitari.

*Pocs diners
Poca feina a
i un vestit nou.*

HOME-DYE

La salut es troba en els Productes de Règim Vegetarià

PER A NENS I ADULTS

Presentant aquest anunci, la

Casa SANTIVERI, Call, 22

us regalarà un interessant llibre de 5 pessetes, informatiu de totes les malalties.

INTERESSANT PELS PARES

Tots els mals de la pell i erupcions de la sang dels infants

===== es curen amb rapidesa amb el =====

**DEPURATIU INFANTIL
PASTA POROSA**

CABALLERO

DE VENDA: Barcelona, Farmàcia Seró, Com-
te de l'Assalt, 86; Farmàcia Baltà, Rambla de
Catalunya, 1; Farmàcia Serentill, Salmeron,
198, i a tots els Centres d'Especialitats.

Pomada ASPAIME
(UNTURES AL PIT)

Medicament còmode, d'aplicació fàcil i de resul-
tats ràpids i positius, per curar *la tos dels nens*.
Combat *Catarros, Angines, Laringitis, Bronqui-
tis, Pulmonies, Asma* i totes les malalties de les
vies respiratòries que són causa de *Tos o Sufo-
cació*, que alivia al moment i cura radicalment.

Especialitat farmacèutica del Laboratori SOKATARG, Ter, 16, Barcelona
Telèfon 50791

Es ven a una pesseta caixa triple gran, i a 0'50 caixa petita.

Academia Cots

DIRECTOR GENERAL:

ANTONI COTS TRIAS

Incorporada a l'Escola Superior de Comerç i a l'Institut Nacional de Segon ensenyament.

Muntada similarment a les grans Institucions d'Ensenyament Comercial i Idiomes de l'estranger. Professorat pràctic especialitzat, de probitat reconeguda, natiu per als Idiomes.

**Casa central: Avinguda del Portal de l'Angel, 36 i 38.
Telèfons 18953 i 75303. -- Apartat 782. -- Barcelona**

Classes selectes.—Distints salons-aules per la separació d'ambdós sexes, amb tot el confort desitjable.

Classes pràctiques: Lletra comercial, Ortografia castellana i catalana, Correspondència particular i comercial, Aritmètica i Càlcul mercantil, Classificació i Arxiu, Pràctiques d'escriptori, Teneduria, de conformitat amb les lleis tributàries i Llibre de vendes, Mecanografia en tots els seus aspectes, Taquigrafia, Dibuix, Francès, Anglès, Alemany, Italià, Pràctiques i Tècnica de Banca.

Classes generals, quota mòdica. Classes particulars per persones respectables. Classes per la dona, a 5 pessetes mensuals una hora diària. Classes generals alternes per joves i senyoretes, convenientment separats, de Mecanografia, Taquigrafia i Francès, a 5 ptes. mensuals.

PERITATGE, PROFESSORAT MERCANTIL I BATXILLERAT Ensenyament també per CORRESPONDENCIA, d'infal·lible resultat.

L'Acadèmia COTS, COL.LOCA oportunament els seus alumnes dignes i capacitats.

Donarem gratuïtament, a qui ho demani, el nostre fascicle contenint les regles d'Ortografia Catalana